

Ladislav Fuks – Pavel Císovský – Martin Režný

Nebožtíci

na

bále

aréna
komorní scéna

Ladislav Fuks – Pavel Cisořský – Martin Režný

Nebožtíci na bále

režie: Pavel Cisořský

výprava: Ilja Hylas

kostýmy a rekvizity: Šárka Fidríchová - Bínová

hudba a text zdravice svaté Anně: Pavel Helebrand

pohybová spolupráce: Lenka Dřímalořá

dramaturgie: Martin Režný

Osoby a obsazení:

Růžová ul.

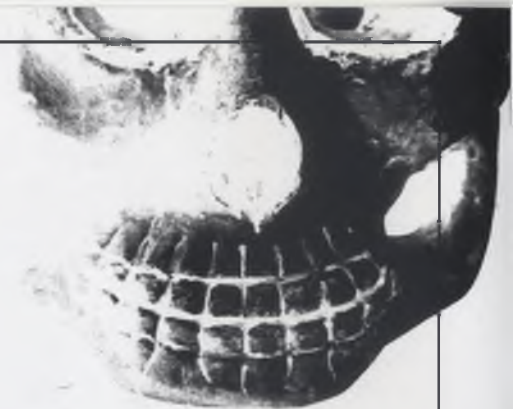
Správcová	Dana Fialková
Paní Brázdořá	Lea Dokupilová j.h.
Jan Brázda, její muž	Dušan Zakopal j.h. nebo Dušan Feller j.h.
Josef Brázda, jejich syn	Michal Čapka
slečna Ludvika Kesselreiberová	Miroslava Georgievová
pan Martin Mínek	Josef Kaluža

Hradební ul.

Alžběta Brázdořá	Miluše Hradská j.h.
Jindřich Brázda	Dušan Zakopal j.h. nebo Dušan Feller j.h.
Lukáš Brázda, jejich syn	Vladislav Georgiev
Anička Brázdořá, jejich vnučka	Tereza Cisořská

A dále

Harry Brázda, emigrant	Dušan Škubal
Komisař	René Šmotek
Pavelka, strážník a úředník elév	Albert Čuba
Brousek, strážník	Ivan Dejmal j.h.
tajný rada Johann Brabée, primář i vrátný městské nemocnice	Marek Cisořský
seštríčka Marie Valentina	Miroslava Georgievová
Globetrotter, majitel pohřebního ústavu	Josef Kaluža
Stábl, vrchní proviantní	Albert Čuba
Heurteur, vojenský kapelník	Vladislav Georgiev
baronka Udvarnoký von Kiss-Jóka	Dana Fialková

A taky

obsluha u Syrůčka.....	Ivan Dejmal j.h.
Leyritz, Novák, Katzner, Lutzer, pacienti	Tomáš Kroupa, Dušan Škubal a Michal Čapka
psychiatr ústavu pro choré na mysli.....	Josef Kaluža
poslíček	Dušan Škubal
pouličník	Tomáš Kroupa
Karel Heuteur, synovec.....	Martin Huser
Leopold Mocný.....	Martin Huser

A ještě

Špaček, hostinský..... ?

Premiéra 27. října 2005 v 18.30 v Komorní scéně Aréna

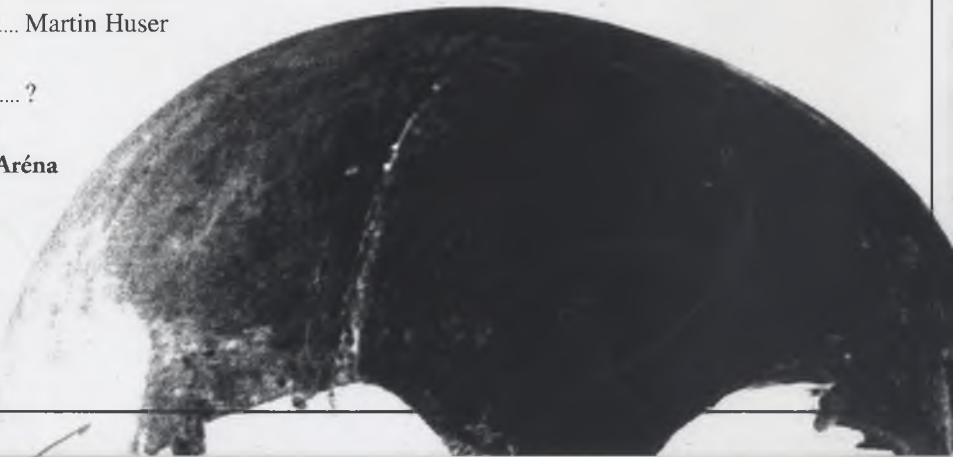
Inspice: Martina Hawlasková

Světla: Václav Honč

Zvuk: Robert Jarušek

Jevištní mistr: Martin Huser

Nositele autorských práv k dílu zastupuje DILIA,
divadelní-a literární agentura, Krátkého 1, Praha 9

Ladislav Fuks – (1923 – 1994) - Pocházel z rodiny policejního úředníka. Za války byl totálně nasazen na správě statků v Hodoníně. Po válce vystudoval filozofii, psychologii, dějiny umění a pedagogiku na Karlově Univerzitě. Byl odborným pracovníkem Státní památkové správy v Praze a Národní galerie. Po světovém úspěchu svého románu-debutu Pan Theodor Mundstock se věnoval pouze literatuře (povídkové knihy Mí černovlasí bratři, Smrt morčete a romány Variace na temnou strunu, Myši Natálie Mooshabrové, Příběh kriminálního rady, Oslovení z tmy, Vévodkyně a kuchařka a další). Podle Fuksových knih byly v tehdejší Československu natočeny filmy Spalovač mrtvol (1968, režie Juraj Herz) a Pasáček z doliny (1983, režie František Vlácil). Klíčovými tématy Fuksovy tvorby jsou strach, úzkost, vědomí blížící se katastrofy, zločin, totalitní bezpráví. Ať už autor jednotlivé prózy historicky lokalizuje, nebo se odehrávají v modelovém časoprostoru, v jejich hyperbolizujícím zrcadle nabývají dějinné události, individuální situace i lidské charaktery groteskně symbolickému rozměru a často i osudového vyznění. Knížce Nebožtíci na bále dal Fuks podtitul *Malá humoreska*, jde však spíše o experiment s touto formou... Nebožtíci na bále... Hra o životě a smrti... Každá doba má svůj 26. červenec (nebo 11-té září)... Každá doba má svůj humor... Laskaví lidé versus laskavá smrt... Přijď, spanilá smrti... Zpočátku tajuplný návrat emigranta do šťastné země... Brázdovi na krásné vyhlídce... Krásné pohřby i krásná očekávání... Na leccos se přijde, co je nezdravo, postupem doby...

„Ledacos naráz mohou změnit revoluce. Vládu, stát, společenský řád, jak se říká, ale nezmění lidi. Lidi se nemění ze dne na den, z týdne na týden, ba ani z roku na rok. Po dva tisíce let se nezměnili ani ze století na století. Mění se pozvolna a postupně s dobou, v níž žijí. Tak tomu bude i napříště... Stojíme na prahu zcela nové doby a nového člověka a co a jak dlouho v něm přetrvá z dosavadního odvěkého, starého, nikdo neví. Jisté je, že nastanou události zcela zvláštní, nevídané, neslýchané, člověk se octne na křižovatce a bude musit rozhodovat jako ještě nikdy... stejně jako tenkrát se lidé ptali, co přinese století dvacáté, tak se my dnes ptáme, co přinese doba nejbližší a století a sním i tisíciletí příští...“

Sophie Tallière deHaygueres Kevelsberg v knize Vévodkyně a kuchařka... nervy Gavrila Principa zkolabovaly, v panice se třásl na celém těle. Vůz takřka znehybněl ještě předtím, než třeskly dva výstřely. A došlo na náhodu párou, nejneuvěřitelnější. Prozřetelnost nemohla pro atentátníka udělat víc, byl zpackal co mohl, nicméně osud zřejmě chtěl být naplněn...

Princip, který měl na dvě tři sekundy terč pět šest kroků před sebou, později vypověděl: „V první chvíli jsem chtěl hodit bombu. Nedala se ale uvolnit z opasku... Proto jsem vytáhl pistoli. Když jsem střílel, nemířil jsem, odvrátil jsem dokonce hlavu.“ Ano, bosenské Sarajevo se stalo dějištěm absurdní vraždy, provedené naslepo, přesto s totálně dokonalou přesností, již by chladnokrevný profesionál sotva dosáhl.

Nemířící atentátník první ranou trefil bok zadní části karoserie. Projektil prorazil oplechování i dřevěnou konstrukci vozu a zasáhl vévodkyni, sedící na pravém zadním sedadle, do podbřišku, kde zdevastoval jak spodní žílu, tak velkou břišní tepnu. Zpětným rázem se browning maličko pozdvihl, takže druhá, bezprostředně následující rána šla asi o metr výš. Projektil směřoval těsně nad stojatý límec uniformy, do arcivévodova krku, kde prorval hlavní hrdelní žílu i hlouběji se nacházející průdušnici.

Dva diletské, náhodné zásahy bez míření nemohly být přesnější. Oba znamenaly neodvratnou smrt. Dva výstřely, které o měsíc později vehnaly svět do války, nevypálil čarostřelec, ale splašený amatér, čekající navíc na místě, kde sice následník už po druhé být neměl, kde však jeho vůz schválností osudu naopak zastavil. Půl hodiny po atentátu se rozezněly sarajevské zvony. Zvonily monarchii hranu...

Za nedbalou ochranu následníka trůnu a jeho ženy, za zmatky a trestuhodné zlechčování situace, jež vyvrcholilo tím, že arcivévodský pár vjel zcela bez ochrany do sarajevských ulic, jako by se před hodinou nic vážného nestalo, nebyl nikomu zkřiven ani vlas. Vyšetřování případu probíhalo povrchně, ne dbale a zřejmě schválně bylo svěřen nezkušenému soudci z provinčního města.

Toulky českou minulostí

(Děkovné dopisy)

Byla jsem svědkem vašeho záchranného přístroje a musím veřejně říci, že se neozval, takže švagr skončil. S úctou Hermína Nagel

Vážený, děkuji vám za prodání vašeho aparátu, který zachraňuje lidi falešně pohřbené a posílá je znova do pozemského žití. Vyzkoušel jsem přístroj na své ženě, která bývala zdravá a silná a hrozilo tedy, že obživne. Ale neobživla, protože nezvonila a tak byla zaplat pánbů opravdu mrtvá. V úctě Albín Macke, řidič tramvaje elektrické

Použila jsem váš přístroj se zdarem na hrobě své pravnučky Lidie a uschovám jej k další potřebě. Myslím, že jej letos upotřebím u své druhé pravnučky Nory, která chradne, a napřesrok i u svého vnuka Adolfa, který je již po třetí mozkové mrtvicí a špatně chodí. Váš přístroj je dobrou rodinnou investicí, může se dědit z pokolení na pokolení a může být i hezkým dárkem k narozeninám či k vánocům. Přístroj nemusí zahálet, ani když nehlídá na hrobě, což bývá zahálka zpravidla dost dlouhá, pakliže rodina není početná a příliš neumírá. Přístroj je krásný a ozdobný i sám o sobě, i když právě není spojen s rakví a v hřbitovním provozu. Je tak krásný, že může stát v příbytku jako ozdobný předmět, nejlíp v koutě. Mohl by zdobit i nejlepší restaurace, různé herny a haly luxusních hotelů...